

Rozhovor s osobnosťou mesiaca

Miroslavou Nagyovou

Miroslava Nagyová sa narodila v Bojniciach. Strednú zdravotnícku školu absolvovala v Martine. Po úspešnom ukončení štúdia nastúpila na chirurgické oddelenie do NsP v Bojniciach. Neskôr sa rozhodla pre zmenu a začala pracovať v ADOS ako sestra v teréne a od roku 2017 pracuje v diabetologickej ambulancii v Prievidzi.

Čo vás priviedlo k štúdiu na zdravotnej škole a k práci zdravotnej sestry? Bol to odjakživa váš sen, alebo vás inšpiroval nejaký vzor?

Pre štúdium na zdravotnej škole som sa rozhodla asi ako desaťročná, keď som bola hospitalizovaná pre operáciu slepého čreva. S údivom a obdivom som sledovala prácu zdravotníkov, páčili sa mi uniformy sestričiek, preto nebolo prekvapením, keď som doma oznámila, že sa chcem stať sestrou – a tak nejakto to so mnou išlo stále. Myšlienka pomáhať iným ma veľmi oslovila a ak sa po toľkých rokoch obzriem späť, som rada, že som si vybrala toto povolanie – nad iným som nikdy ani len nerozmýšľala.

Čo je podľa vás najdôležitejšie v prístupe k pacientovi, ktorému bol práve diagnostikovaný diabetes, aby ste si získali jeho dôveru a motivovali ho k spolupráci?

Asi najdôležitejšie je mať na pacienta priestor a čas, i keď ho za chodu ambulancie nikdy nie je nazvyš. Je dôležité byť empatická, tak trochu vedieť odhadnúť človeka a podľa toho zvoliť štýl komunikácie.

Diabetes mellitus je chronické celoživotné ochorenie. S vašimi pacientmi sa stretávate dlhé roky, ste svedkami ich životných príbehov. Ktorý pacient bol pre vás najväčšou výzvou?

Neviem, či je to nejaký konkrétny pacient. Myslím, že výzvou je každý jeden. Nikto z nich nepríde pripravený vypočuť si diagnózu a spracovať informácie, ktoré mu do určitej miery zmenia život. Takže každého jedného, ktorý sa naučí svoju diagnózu prijať ako súčasť života, považujem za úspech.

Ako sa vám darí aj napriek vysokému pracovnému zaťaženiu vítať pacientov vždy s úsmevom? V čom spočíva tajomstvo vašej trpezlivosti, láskavosti a energie?

V akomkoľvek povolání je človek veľa krát unavený. Stretáva sa s ľuďmi rôznych pováh a nálad. Určite sa aj mne „podarí“ byť zamračená, ale väčšinou si pomyslím, že by sa mi nepáčilo, ak by ma privítala nahnevaná zamračená sestrička. Mám ľudí rada, tak sa usmievam. Jedno pekné motto: To najkrajšie, čo si človek môže obliecť, je úsmev.

Denne sa stretávate s pacientmi, ktorí začali myslieť na svoje zdravie príliš neskoro. Dovoľte nám preto osobnú otázku: Ako si udržiavate kondíciu a čo robíte pre svoje zdravie?

Klamala by som, ak poviem, že moja kondícia je v úplnom poriadku. Sama som diabetička s DM1 na inzulínovej pumpe s rôznymi inými diagnózami, ale dni sa snažím nepreležať na gauči, udržiavajú ma prechádzky so psom, plávanie, trošku turistika, sauna a najviac moju kondíciu preverujú moje dve malé vnučky.

Keby ste mali dať radu mladšej kolegyni, ktorá iba začína pracovať v diabetologickej ambulancii, aká by to bola?

Aby túto prácu robila, len ak ju baví. Môj názor, za ktorým si stojím, je, že v zdravotníctve má robiť len niekto, kto má k takej práci vzťah.

3

Prezradte nám na záver niečo zo svojej životnej filozofie. Čo vás naplňa šťastím, ako relaxujete a kde dobíjate baterky?

Najväčšou a najkrajšou nabíjačkou mojich bateriek sú moje vnučky. O môj pocit šťastia sa postará aj pekný slnečný deň, mám rada prírodu, vodu, kvety, rada si prečítam peknú knihu. Jednoducho mám rada život a snažím sa ho žiť, nielen prežívať.

Ďakujeme vám za rozhovor

Odborná redakcia DIA News